

Crítica

Imma Merino

Una alegria compartida

Les Arts Florissants-Le Jardin des Voix
 Auditori Espai Ter, dissabte 10 d'agost.
 Festival de Torroella de Montgrí

L'alegria, que hi va ser en tot moment, va fer-se esplendorosa quan va acabar la interpretació de *The Fairy Queen* i el director William Christie, ple de vitalitat als 79 anys, va deixar el fossat creat a la zona dita "peu pla", on eren els músics de Les Arts Florissants, per pujar a l'escenari i reunir-s'hi amb els cantants del Jardin des Voix i els ballarins de la companyia Käfig. Aleshores, van fer un bis literal tots plegats *They shall be as happy as they're fair*, el cor final de la semiòpera d'Henry Purcell lliurement inspirada en la comèdia shakespeariana *El somni d'una nit d'estiu*: "Seran tan feliços com justos. / L'amor omplirà tots els racons. / I cada vegada que el sol / mostri la seva claror / serà per ells un nou dia de noces." L'alegria dels intèrprets (tocar, cantar i ballar junts, amb un esperit democràtic, una obra exultant) s'havia transmès plenament als espectadors que, dissabte, van omplir l'auditori de l'Espai Ter de Torroella i en van sortir meravellats. Tant és així que, aprofitant que passava una mica de fresca a l'exterior, part del públic va esperar la sortida dels mags de la funció per tornar-los a aplaudir.

Què va fer possible l'aparició del meravellós? Un espectacle jocosament concebut i extraordinàriament realitzat que posa en-

'The Fairy Queen', dissabte a l'Auditori Espai Ter de Torroella de Montgrí. ■ ROGER LLEIXÀ

lació la interpretació d'una peça musical barroca amb instruments d'època i la dansa inspirada en el hip-hop de carrer i l'acrobàcia circense: allò meravellós és que tot flueix, sense sentir-se res forçat, com si fos revelat un nou acord entre tradició i modernitat que travessa els temps. Ho avala un profund coneixement de l'obra i així una intuïció del joc en el moviment dels cossos al qual conviuen l'ornamentació joiosa de la música barroca: al capdavant, aquesta semiòpera té molt de mascarada en què originalment hi intervenia la dansa. El cas és que William Christie, nord-americà que va establir-se a principis dels anys setanta a França per-

què la seva oposició a la guerra del Vietnam va dur-lo a marxar dels EUA per no ser reclutat, va enregistrar fa trenta-cinc anys *The Fairy Queen* amb Les Arts Florissants, que no feia gaire havia fundat. Passat el temps, després d'haver dirigit l'obra en diversos concerts, se li va acudir que podia fer-se'n un espectacle plenament contemporani, i va demanar al coreògraf Mourad Merzouki (el creador de *La Danse des Jeux* per festejar els Jocs Olímpics i Paralímpics de París) que n'assumís la direcció escènica aportant-li l'aire del hip-hop.

Fa un cert temps que l'espectacle gira meravellant, i és així que a Torroella hi va arribar amb

una experiència acumulada. Sembla que els intèrprets es meravellen ells mateixos de com tot encaixa. I que gaudeixen fent-ho. A l'escenari, hi ha sis ballarins que es mouen entre la coreografia i la improvisació (saltant, fent tombarelles i tirabuixons amb una espectacularitat que no fa perdre l'elegància) i vuit solistes de Le Jardin des Voix, l'acadèmia de cant sorgida de Les Arts Florissants per impulsar joves talents: veus fresques amb un timbre brillant i amb una actitud lluny del divisme. Com he dit, hi ha un esperit democràtic en aquest muntatge: no hi ha res que faci que ningú sobresurti; tots, en igualtat, aporten a una creació col·lectiva.

Els cantants també ballen i actuen. Els ballarins s'afegeixen als cors. Tots s'ajuden per suplir la resta de cantants i actors (fins a setze i dinou) previstos per Purcell. A l'escenari, hi puguen a vegades alguns músics, com ara aquells que amb flautes dolces imiten el so dels ocells.

El cas és que, evidentment, res no funcionaria ni tindria sentit si no hi hagués uns músics excel·lents i afinats que interpreten amb cura la música elegant, bellament juganera, tan fulgurant com subtil de Purcell. Ho fan amb un sòlid treball al darrere guiat pel mestre del també pedagog musical William Christie, que dirigeix amb atenció i precisió, però sense una actitud impositiva, com si també es fongués democràticament amb tothom. És així com tot rutlla per endinsar-nos en el bosc màgic on els humans conviuen amb esperits enjogassats, la reina de les fades s'enamora d'un ase, les parelles es desfan i es refan, intervien personatges al·legòrics, com ara la nit, el misteri, el secret, la son i cadascuna de les quatre estacions. Inspirada (molt) lliurement en l'esmentada comèdia de Shakespeare, la dramaturgia és molt fràgil i fa la impressió que és un teixit fet a trossos. No importa gaire: l'encant és irresistible en la successió de cançons, rondós, cors, xacones, etcètera. Curiosament, la concepció escènica de Merzouki aporta una continuïtat inesperada a un espectacle que, ho repeteixo, procura una alegria que no pot menysprear-se: la bellesa i l'esperit lliure, però democràticament solidari, sempre ajuden a viure.